

Književna poročila.

Dr. Klee Hans-Joachim: Die Bestimmung des Umfangs der Beweisaufnahme im Strafverfahren. Ein Beitrag zu den allgemeinen Lehren und zur Geschichte des Strafverfahrens. R. v. Decker's Verlag. G. Schenck-Berlin W 9; 1937. Str. VIII + 163.

Kdor pozna zakonske določbe o izvajanju dokazov v kazenskem postopanju po našem, prav za prav: po bivšem avstrijskem kazensko-pravnem redu, temu skorajda ne pride tako lahko do zavesti, da se je določitev obsega dokaznega postopka v raznih dobah in deželah kaj različno odrejala. Pri nas prednjači — z malimi izjemami — načelo svobodnega prepričanja sodišča. Še pred 2 letoma pa temu v Nemčiji ni bilo tako, danes se je stvar na boljše obrnila, le za vojaško kazensko postopanje še danes navedeno načelo ni sprejeto. Naj vsaj v glavnem navedemo niz drugačnih odredb v označenem pogledu: Stranke imajo pravico, da zahtevajo izvršitev svojih dokaznih predlogov, včasih vedno, včasih le, če dokaze prineso ali privedejo same na glavno razpravo, ali pa, če vsaj založe za to potrebne stroške. Tu je obseg dokazovanja imperativno določen. Drugod je stvar taka, da sme sodišče predlagane dokaze tudi zavrniti, pa se mora držati razlogov, ki jih zakon izčrpno navaja, ali sme po svobodnem prepričanju postopati. Še drugod mora biti nasprotna stranka v izvestni dobi pred glavno razpravo o dokaznih predlogih obveščena, sicer jih sodišče ne sme izvršiti. Iz pravne zgodovine je znano, da je bila ocena dokazov vezana ponekod na pozitivna, drugod na negativna dokazna pravila. Velike razlike so dane tudi glede obravnavanja dokaznih predlogov v postopku, ki ga izbavijo pravna sredstva. To naj zadostuje, do pokažemo, zakaj je Klee spisal zgoraj navedeno monografijo. Nemčija je l. 1935. spremenila določbe glede dokaznega postopanja v kazenskih stvareh. (Pa še druge, od katerih tu omenjamo samo „čudno“ razveljavitev prepovedi reformationis in peius!) S svojimi spremembami še ni uveljavila popolnoma načela svobodnega prepričanja sodišča glede dopustitve dokazov; saj se še vedno v kazenskih pravnih, ki ne morejo priti v prizivno instanco, navajajo točno in izčrpno razlogi, iz katerih sme sodišče dokazni predlog stranke odkloniti. Navedbo razlogov opuščamo, saj se že iz povedanega vidi, da je za dvojje vrst kazenskih pravnih uvedenih dvojje načinov dokaznega postopka. Vprav to pa je dalo avtorju označenega dela povoda, da si je ogledal ves problem raz pravnozgodovinsko stališče. Pri tem pa je — in sicer gotovo ne na škodo stvari — zašel na stranpota ter podal svoj „prinos“ k zgodovini kazenskega postopanja vobče. S tem sicer ni prinesel novih odkritij, vendar je opredelil različne načine postopka tako, da sami zase prikazani, brez nepotrebne navlake, plastično osvetljujejo posebnosti, ki ločijo tudi sicer dokaj sorodne vrste postopanja. V zgodovino je posegel daleč nazaj. V posebnih poglavjih obravnava starogermansko (od 1. do 4. stoletja) in srednjeveškogermansko kazensko postopanje (od 4. do 15. stol.), rimsko javnopravno kazensko postopanje, italijansko preiskovalno postopanje srednjega veka (od 5. do 15. stol.) in nemško občeppravno inkvizicijsko postopanje (od 16. do 19. stol.). Postopanju v dobi po veliki francoski revoluciji (na pragu 19. stol.) posveča avtor posebno pažnjo, kajti na njegovi podlagi se je razvilo po l. 1848. v Nemčiji novo sodno postopanje v kazenskih stvareh. Za poznejšo dobo se ozira samo na avstrijski (1873.) in nemški kazenskopravni red (1877.), zlasti pa na spremembe poslednje navedenega iz l. 1925. in 1935. Da navsezadnje avtorjeva sodba o spremembah v dobi „tretje države“ ni izzvenela do-

cela pritrjevalno, smemo šteti avtorju le v dobro. Vsekakor pa smatramo, da je opravil Klee zaslužno delo: Poglobil se je v vsa vprašanja okrog obsega dokaznega postopka tako temeljito, da bo njegovo delo, ki je prvo te vrste, vsakemu kazenskemu sodniku dobra opora za pravilno rešitev vprašanja, kaj naj pomeni svobodno prepričanje pri dopuščanju dokazov v kazenskih pravnih.

Dr. M. D.

Mossa Lorenzo: Diritto commerciale. Dva zvezka, XX + 432 in XIII + 337 strani, vel. 8°. Società editrice libraria, Roma, Milano, Napoli. Cena broš. lir 75.

Lorenzo Mossa, profesor trgovinskega prava na vseučilišču v Pisi, je bil že pred vojno zlasti po svojih delih na področju čekovnega prava znan in priznan tudi preko mej svoje domovine. Izredno je plodovit. Poleg velikega števila razprav iz vseh panog trg. prava, všteti, po romanskem načinu, stečajno pravo, je šele pred tremi leti izdal v dveh zajetnih zvezkih sijajen sistem meničnega prava po novem ital. meničnem zakonu (La cambiale secondo la nuova legge)* in kompendij zavarovalnega prava. Razen tega je sourednik pri „Saggi in scienze assicurative“ (doslej dva zvezka 1935 in 1937). Lani pa je izšlo njegovo gori navedeno novo delo. V prvi vrsti je zamišljeno kot učbenik, obenem naj kot priročnik služi tudi „praktičnim pravnikom — — in vsem, ki hočejo spoznati naše trgovinsko pravo“. Snov je razdeljena na šest delov: trg. podjetje (str. 1—105), trg. družbe (106—266), trg. pogodbe in posli (267—432), kreditni papirji (443—579), pomorsko pravo (580—636), stečaj (637—723). V prvem delu se pisatelj bavi s snovjo I. knjige našega trg. zakonika, z agenti in mešetarji, zlasti pa so zanimiva njegova izvajanja o trg. podjetju, posebno kot gospodarski enoti v novem ital. gospodarskem redu. V drugem delu opozarjam na obča razmotrivanja o trg. družbah — seveda z romanskega vidika, da so vse trg. družbe pravne osebe — in posebej o delniški družbi; obdelane so tudi gospodarske zadruge, in, bolj na kratko, karteli in druge gospodarske organizacije višjega reda. Tretji del ne obsega samo snovi IV. knjige našega trg. zakonika, ampak tudi bančne, borzne in skladiščne posle. Peti del se bavi po splošnih naukih o vrednostnih papirjih zlasti z menico in čekom, obravnava pa tudi neke ital. posebne vrste vrednostnih papirjev, ki so blizu čeku. V šestem delu je poleg stečajnega obdelano tudi pravo poravnave izven stečaja (concordato preventivo). Torej res popoln sistem trg. prava. Težko je reči, kaj je najboljše obdelano. Meni ugajajo zlasti izvajanja o bistvu trg. družb in delniške družbe, o bančnih poslih, o menici in čeku. Razmerno kratko, pa jako zbito je pomorsko pravo, razmerno široko menično in materialno stečajno pravo.

Oba namena knjige se odražata povsod. Če ustrezajo učbeniku zlasti jedrnatost in točnost izražanja ter citiranje samo najvažnejše literature brez posebnih kritičnih ali polemičnih opazk pod črto, bo praktiku zlasti koristno oziranje na druga pravna področja in na ratio legis in kratko označevanje spornih vprašanj in posledice zakonskih določb.

Vestni citati teh določb olajšujejo uporabo zakona in kontrolo pisateljevih trditev. Na posameznih mestih se pisatelj ozira tudi v prihodnost. Stvarno kazalo gre v podrobnosti.

* Gl. oceno v Arhivu za pravne i društvene nauke 1936, knjiga 50, str. 163—170. Ker je temelj novemu ital. meničnemu zakonu ženevski enotni menični zakon, kakor je novim meničnim zakonom znatnega števila evropskih držav in bo tudi našemu novemu meničnemu zakonu, je delo jako pomembno tudi pri nas.

Delo zasluži mnogo izčrpnjšo oceno. Izplačalo bi se navesti številne primere vprav klasične jedrnatosti mnogih trditev in pobaviti se z nekaterimi mesti, ki se mi ne zde nesporna in nedvomna, toda to bi zahtevalo mnogo prostora. Kot učbenik knjiga pri nas žal ne bo prihajala zadosti v poštev, kajti kljub enakosti mnogih glavnih potez v ustanovah trg. prava ima, kakor vsako pozitivno, tudi ital. trg. pravo precej svojih posebnosti, ki se še stopnjujejo zbog razlik v obojih občih drž. pravih. Tem bolje bo delo služilo našim gospodarskim krogom in pravnikom praktikom, ki imajo stike z Italijo in se morajo često počevati o ital. pravo. Njim bo zanesljiv kažipot.

Naj še omenim, da je prof. Mossa, ki se zanima tudi za razvoj našega prava, pred kratkim postal glavni urednik vodilne ital. strokovne revije „Rivista del Diritto commerciale“ in da je pričakovati, da ji bo dal v duhu svojih stremljenj pravec k še večjemu upoštevanju primerjalnega prava. To bi trebalo toplo pozdraviti kot prevažno kulturno delo.

M. Škerlj.

Nogaro Bertrand: La crise économique dans le monde et en France. Symptômes, causes et remèdes. Paris 1936. 352 str.

Vsak, ki se zanima za zadnjo svetovno gospodarsko krizo, bo s koristjo prebral to knjigo profesorja za narodno gospodarstvo na pariški pravni fakulteti. Knjiga sestoji iz štirih delov. V prvem popisuje N. nastanek, potek in postopno likvidacijo svetovne krize. Pri tem zasleduje valovanje gospodarske konjunktore od l. 1919. naprej in jemlje kot simptome teh valovanj indekse blagovnih cen, industrijske proizvodnje, brezposelnosti in zunanje trgovine. V specialnem poglavju se bavi s potekom prize na Francoskem, kjer gospodarstvo še dosedaj ni premagalo krize. V drugem delu razmotriva pisec različne teoretične poskuse, ki hočejo razložiti nastanek in potek krize, izhajajoč iz kakega posameznega vzroka, in sicer bodisi iz pojavov v področju denarja, v katerih vidi N. v nasprotju z zastopniki monetarne teorije kvečjemu samo eden izmed vzrokov krize, bodisi iz vloge kredita, ki je po njegovem mnenju zopet samo element, ki potencira krizo, nikakor pa ne njen pravi vzrok, bodisi zbog neelastičnosti produkcijskih stroškov, posebno pa neelastičnosti mezde, bodisi zbog tehničnega napredka, ki povzroča takozvano „tehnološko“ brezposelnost. Po kritičnem razmišljanju teh enostranskih teorij podaja pisec v tretjem delu svojega spisa svoj lastni poskus „sintetične interpretacije“ zadnje gospodarske krize. To krizo je po njegovem mnenju povzročil cel kompleks vzrokov, ki jih pisec deli v štiri vrste, in sicer: 1) slučajne (na pr. vzroki, ki so ravno meseca oktobra 1929. izzvali krah na New-Yorški borzi), 2) konjunkturne (na pr. nesorazmerje med proizvodnjo in povpraševanjem in s tem zvezani padec blagovnih cen, ali pa nesorazmerje med cenami agrarnih pridelkov in drugih surovin in cenami industrijskih izdelkov), 3) strukturne (na pr. organizacija kredita, ali sodobna organizacija proizvodnje in imobilizacija kapitalov, kar stoji v zvezi z razvojem moderne tehnike in velikih investicij, ali pa naraščajoča avtarkizacija posameznih narodnih gospodarstev) in 4) umetne različne oblike gospodarske intervencije države in predvsem tiste, ki paralizirajo avtomatizem narodnogospodarskega mehanizma. Četrty in zadnji del spisa je posvečen analizi sredstev za pobijanje krize. Tu razmotriva pisec na eni strani sredstva in „načrte“, ki jih predlagajo različni praktični delavci, na drugi strani pa sredstva, ki jih predlagajo posamezni znanstveniki (na pr. Fisher, Hayek, Milhaud), razen tega pa še sredstva, ki jih že uporabljajo različne države. Med sredstvi, predlaganimi po poedinih znanstvenikih, pisec posebno naglašá sredstva v področju denarja (tako zvani „dirigiran“ denar). Med sredstvi,

ki jih uporabljajo države, pa ona, ki posegajo v tržni mehanizem. Take državne intervencije stavijo po piščevem mnenju „veliko teoretičnih problemov, ker gre pri njih za to, kakšni regulacijski mehanizem bo končno nadomestil avtomatično reakcijo proizvodnje na cene in cen na proizvodnjo.“ Na koncu postavlja N. niz kažipotov, katerim je slediti, da se odpravi nastala kriza in se prepreči nastanek nove krize. Tu govori pisec o spontanem premaganju krize, dalje o racionalni politiki cen, o strukturnih činiteljih, o kupni moči prebivalstva, o finansiranju javnih del in o dolžini delavnega časa.

V splošnem je možno reči, da morda najbolj dragoceni del spisa predstavlja prvi del, v katerem je mnogo skrbno zbranega in v lepi obliki podanega konkretnega gradiva o poteku krize v glavnih državah. Manj zanimiva je piščeva teoretična analiza te krize, ker je precej eklektična; našteva namreč posamezne vzroke, ne da bi jih vezala v eno celoto. Isto velja tudi za oni del spisa, v katerem N. našteva praktična sredstva za pobijanje in preprečevanje kriz. Toda tudi v tem delu knjige je pisec pokazal mnogo realističnega čuta in podal mnogo pravih pripomb glede posameznih sredstev, ki se uporabljajo oz. se priporočajo v to svrhu.

A. Bilimovič.

Protić J. Kosta: Blanko menica s naročitim pogledom na pitanje o ispravnosti meničnog pisma. Francusko-srpska knjižara A. M. Popovića, Beograd, 104 str., broš. Din 32. Letnica ni navedena, knjiga je izšla minulo zimo.

Prejšnji srb. menični zakon ni urejal slepe menice, prodirala pa je zlasti po vojni vseeno v gospodarsko življenje tudi na tem pravnem področju. Naš Mz. jo priznava v § 16, odst. 2, toda daje zanjo malo določb; tako je praksi na srb. pravnem področju, ki nima, kakor n. pr. naše ali hrv. ogrsko ali bosansko, za seboj dolge tradicije, včasih precej težko. Že zato je pričujoče delo prav koristno. Obenem ga treba pozdraviti kot enega prvih pojavov monografske obdelave posameznih vprašanj iz meničnega prava. Osnovano je na nemški literaturi in judikaturi, na kateri se je pisec hote omejil, in ki ju prav dobro in tudi kritično uporablja. Ker pisec v zvezi s slepo menico in preko nje obravnava tudi druga važna vprašanja meničnega prava, zlasti prigovore in predrugačitev, daje več, kot obeta naslov. Vendar se mi včasih zdi, da bi bil pisec prišel do drugačnih trditev, ali vsaj do drugačnih utemeljitev, ko bi bil še globlje pogledal v menično teorijo, in prav bi bil storil, ko bi se ne bil omejil na nemško judikaturu, nego bi bil posegel še po (bivši) avstrijski, hrvatski in ogrski in po naši, res da ne obilni, pri Stolu sedmorice, pri kasac. sodišču odd. B. v Novem Sadu in pri vrh. sodišču v Sarajevu, saj tem vrhovnim sodiščem slepa menica ni nova, in je pač v srb. pravno področje prodirala bolj iz teh pravnih področij kot neposredno iz Nemčije. Ker pa bistvenih razlik ni, bo delo dobro služilo ne samo na srb. pravnem področju, nego tudi izven njega, tem bolj, ker daje pisec koristne praktične nasvete za uporabo slepih menic in promet z njimi.

M. Škerlj.

Dr. Matijević Ivo: O zakonskom založnom pravu porabodavca. Beograd. Štamparija „Svetlost“. 1938. Str. 98.

Zastavno pravo najmodavca in zakupodavca je bilo lansko leto pri nas na novo urejeno in sicer enotno za vso državo. Zvečine se naslanja nova ureditev na bivšo avstrijsko, ki pa v ostalih krajih države ni bila znana, vsaj v takšnem obsegu ne kakor pri nas. To pravo je predmet monografske študije znanega pravnega pisca, dr. Iva Matijevića, ki izdaja prav sedaj tudi obsežen komentar o našem izvršnem pravu.

Po krajšem uvodu, kjer riše Matijević s točnimi potezami pojem in vrste najemne in zakupne pogodbe ter zastavne pravice, nam opisuje zgodovinski razvoj najmodavčeve zastavne pravice vobče in na to posebej v posameznih naših pokrajinah. V prav tako razumljivem in plastičnem jeziku, kar je sploh Matijevićeva odlika, nam predstavlja nato tudi pojem, vsebino in obseg te zastavne pravice po novem jugoslovanskem pravu. Pri tem se poslužuje naslednje razdelitve: splošne opombe, subjekti zastavnega razmerja, zastavna terjatev, predmet zastavne pravice, nastanek in vrstni red, prestanek, pravna zaščita (samopomoč in sodna zaščita), uveljavljenje zastavne pravice in začetek veljavnosti čl. 4 ur. z dne 4. junija 1937.

Pod navedenimi zaglavji obravnava Matijević izčrpno in dokaj obširno vsa snov, se poslužuje s pridom bogate jugoslovanske in avstrijske literature, njegova izvajanja se krijejo zvečine z vladajočim naziranjem. Tako pomenja tudi to najnovejše Matijevićevo delo lep prispevek naši literaturi in sicer o novem zenačenem pravu. Posebne važnosti bo za one kraje, ki jim je obravnavano vprašanje bilo doslej več ali manj tuje.

Dr. R. Sajovic.

Hiršl Jakov: O dokazu u gradjanskim parnicama. Zagreb. Založil dr. Vj. Čop. 1938. Str. 444.

Istituto di Studi Legislativi: Annuario di Diritto comparato e di Studi legislativi. XIII, 6. Vsebina: Neuner R., Der Begriff der internationalen Zuständigkeit als Gegenstand der Gesetzgebung mit besonderer Berücksichtigung für eine neue italienische Z. P. O. — Hora V., Einige Bemerkungen zum Entwurfe der neuen italienischen Z. P. O. — Hirsch E., Der Zentralbegriff des Handelsrechts. Eine Vorstudie zur Reform des türkischen Handelsgesetzbuches. — Francoska civilna judikatura iz l. 1935—1936.

Maklecov A.: Tipologija zločinaca u modernom zakonodavstvu. Posebni odtis iz Arhiva, 1938, str. 17.

Dr. Matijević Ivo — dr. Čulinović Ferdo: Komentar zakona o izvršenju i obezbedjenju. III. knjiga, zvezki 3, 4, 5, 6. §§ 3 do 32.

Dr. Marković Golub: Komentar zakona o privrednim zadrugama. Beograd. Štamparija Privredni pregled. 1938. Str. 320.

Dr. Polec Janko: Še enkrat o svobodnikih na Kranjskem. Posebni odtis iz Glasnika Muzejskega društva za Slovenijo. Ljubljana, 1938, str. 6.

Dr. Polec Janko: Zgodovina „obravnavanih gorskih bukev“ in postavitev kletarskega mojstra na Kranjskem. Posebni odtis iz Glasnika Muzejskega društva za Slovenijo. Ljubljana 1937. Str. 25.

Dr. Sajovic Rudolf: Jugoslawien. Jugoslawisches Recht. Posebni odtis iz „Europäisches Rechtshandbuch“. Stockholm, 1938. Str. 58.

Dr. Ščetinec Juraj: Korporativizam i demokracija. Zagreb. Samozaložba. 1938. Str. 108. Cena 20 din.

Članki in razprave v pravniških časopisih. Arhiv LIV, 5: Maklecov A.: Tipologija zločinaca u modernom zakonodavstvu, Bartoš M.: Sporovi pojedinaca i stranih država, Pantelić D.: Šef. Tucaković M.: Bergsonov intuicionizam u filozofiji prava, Bajec H.: Stvarna nadležnost po krivičnim delima iz zakona o zaščiti javne bezbednosti i poretka u državi, Blagojević B.: Rešavanje sukoba izmedju zakonika i ostalih pravnih izvora prema odredbama u Dušanovom zakoniku, Levic R.: Švajcarska i sankcije, Adžić S.: Disciplinska odgovornost učenika srednjih škola, Djordjević J.: Univerzitetški problemi na Medjunarodnoj konferenciji za višu nastavu. — **Arhiv LIV, 4:** Jovanović S.: Srskićeve nacrt zakona o banovinskoj samoupravi, Dolenc M.: Načelno odredjenje pojma „početak sudskog krivičnog postupka“, Knežević D.:

Može li se izdati platni nalog na osnovu zastarele menice? Subotić Dj.: Vlasnička hipoteka. Tintić N.: Sudska vlast prema ustavu i zakonima. Bartoš M.: Potrebne dopune upisa porodične zadruge u zemljišne knjige. Ilić M.: Trajanje skupščinskog perioda i krajnji rok za vršenje skupščinskih izbora. — **Branič, 9:** Kadera V.: O gradjanskoj odgovornosti u rimskom pravu. Amar L.: Borba za pravo. Antonović M.: Novo bračno pravo u Nemačkoj. Pavlović V.: Vojni sudovi i rehabilitacija. — **Branič, 10:** Živadinović M.: Kongres Medjunarodnog saveza advokata. Mišić D.: O nadležnosti u postupku kod depozita. Mijušković B.: Da li advokata kao punomoćnika drugih lica, može u sporovima kod sreskih sudova zameniti na raspravnim ročištima nameštenik njegove kancelarije koji nije advokatski pripravnik? — **Mjesečnik, 9:** Rucner J.: Zastara i prekid zastare otštetnog zahtjeva. Lečnik M.: Javni bilježnici kao punomoćnici i branioci. Bazala B.: Ponovna smetanja posjeda. Buč A.: Granice sučeve dužnosti prema ustanovama § 528 gr. p. p. Politeo I.: O ovrsi na suvlasničkome dijelu nedjeljivih nekretnina. Katurić J.: Otvaranje istrage i odredjenje istražnog zatvora. Vernić V.: Prilog raspravljanju o seljačkom pitanju. — **Policija, 9:** Arandjelović D.: O naknadi štete koju pričinje deca. Cubinski M.: Značaj motiva krivičnog dela i njegovo osvetljenje u našoj književnosti. Kostić M.: Dejstvo podnete tužbe na izvršenje upravnog akta. Kulaš J.: Projekat zakona o istupima. Petrović B.: Uloga sudije i njegova priprema u borbi protiv kriminaliteta. Kulaš J.: Rasmatranja o uslovnoj osudi. — **Pravni pregled, 9, 10:** Kolar M.: Sumarna repozicija i nov gr. p. p. — **Pravosudje, 10:** Urošević L.: Tamo amo po Predosnovi budućeg Gradjanskog zakonika Kraljevine Jugoslavije. Muha M.: Činjenična utvrđenja i pravna ocjena. Jeremić S.: Zamena dužničkih isprava novim obligacijama. Branković S.: Sudski postupak po predmetima obrtnih vlasti i Suda dobrih ljudi. Kecojević S.: Podizanje i rušenje gradjevine kao čin smetanja poseda. Čurčija J.: Blanko menica. Veljković B.: Ima li upravni sud primjerak žalbe dostaviti protustranici na očitovanje (odgovor). Vesić D.: O izvršenju naplata novčanih iznosa na osnovu odluka redovnih sudova.

Razne vesti.

Domicelj Silvester. Dne 3. novembra 1938. je umrl v Ljubljani v 70. letu upokojeni okrajni glavar Silvester Domicelj. Po končanih pravnih študijah v Gradcu je vstopil l. 1893. sprva v konceptno službo pri finančnem ravnateljstvu v Ljubljani, a jo že maja 1894. zamenjal s politično službo ter bil dodeljen okrajnemu glavarstvu v Radovljici, kjer je konec 1896. napredoval za začasnega koncipista. Od 1897.—1900. je služboval pri deželni vladi v Ljubljani, kjer je l. 1899. postal okrajni komisar, l. 1901. pa je prišel v Logatec ter tam konec 1906. napredoval za vladnega tajnika. Od 1907.—1908. je začasno vodil okrajno glavarstvo v Ljubljani, na kar je bil l. 1909. premeščen v Črnomelj, kjer je 7. novembra 1912. postal okrajni glavar. Zaradi bolehnosti je dne 2. aprila 1917. stopil v začasni pokoj.

Domicelj je bil zelo nadarjen in spreten uradnik. Z uglajenim nastopom je marsikod pomiril zaostrene razmere, ki jih je našel ob prevzemu službe. Rojen dne 30. decembra 1868. v Zagorju na Pivki. v kraju najbolj čiste in prvotno ohranjene slovenske govornice, se je kot malokateri pravnik poglobljal v duh slovenskega jezika in skušal odkriti skrivne zakone slovenskega govora. Kot plod teh študij je l. 1906.